

รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน
ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

MODEL FOR DEVELOPING COMPETENCY
OF COMMUNITY ENTERPRISE ENTREPRENEURS
IN PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

โชติรส สมพงษ์^{1*} และ สาโรช เผือกบัวขาว²

Chotirot Sompong¹ and Saroj Phueakbuakhaol²

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี เพชรบุรี ประเทศไทย^{1*,2}

Department of Public Administration, Faculty of Humanities and Social Sciences,

Phetchaburi Rajabhat University, Phetchaburi, Thailand^{1*,2}

Email: popchotirott@gmail.com^{1*}

Received: 2019-07-06

Revised: 2019-10-21

Accepted: 2019-10-21

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสมรรถนะผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจ 2) ศึกษาความสำเร็จของผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชน 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะและความสำเร็จของผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชน และ 4) เสนอรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสานระหว่างการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 135 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชนและสินค้า OTOP จำนวน 14 คน มาเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญผลการวิจัยพบว่า 1) สมรรถนะของผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านแรงจูงใจ รองลงมา ได้แก่ ด้านบุคลิกประจำตัวบุคคล ด้านความรู้ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านทักษะ 2) ความสำเร็จของผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านความแกร่งในการแข่งขัน รองลงมาได้แก่ ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง ด้านการรักความก้าวหน้า ด้านการมีความคิดสร้างสรรค์ และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านการยอมรับความเสี่ยง 3) สมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 4) รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนคือ SAP MODELS ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ S (Survey) คือ การกำหนด/สำรวจความต้องการผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน A (Action Plan) คือ การจัดทำแผนพัฒนาผู้ประกอบการตามความต้องการ และ P (Practice) คือ การนำแผนการพัฒนาผู้ประกอบการไปปฏิบัติ เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนให้สามารถพึ่งพาตนเองได้

คำสำคัญ : สมรรถนะ การพัฒนา ผู้ประกอบการ วิสาหกิจชุมชน

ABSTRACT

The purposes of this research were: 1) to study the competency of community enterprise entrepreneurs, 2) to investigate the success of community enterprise entrepreneurs, 3) to examine the relationship between the competency and success of community enterprise entrepreneurs, and 4) to propose the model for developing competency of community enterprise entrepreneurs in Prachuap Khiri Khan Province. The mixed methodology was applied in this study. The questionnaire was used for collecting quantitative data from 135 community enterprise entrepreneurs in Prachuap Khiri Khan Province. The quantitative data were analyzed by computing percentage, mean, standard deviation, and Pearson's Correlation Coefficient. The in-depth interview was used for collecting qualitative data from 14 informants, personnel involving in proceeding community enterprises and One Tambon, One Product (OTOP). The research results were as follows: 1) the competency of community enterprise entrepreneurs was overall at a high level. The aspect with the highest mean was motive. The other aspects with the lower means were, ranked in descending order of their means, trait, knowledge, self-concept, and skill, 2) the success of community enterprise entrepreneurs was overall at a moderate level. The aspect with the highest mean was competitive aggressiveness. The other aspects with the lower means were, ranked in descending order of their means, self-confidence, proactiveness, creativeness, and risk taking, 3) there was a positive relationship, with correlation coefficient with statistical significance at the 0.01 level between the competency and success of community enterprise

entrepreneurs, and 4) the model for developing competency of community enterprise entrepreneurs, to drive the development of community enterprise entrepreneurs' competency to be able to become self-reliant, was A-SAP model consisting of 3 aspects as follows: S (Survey of entrepreneurs' needs), A (Action Plan or preparing entrepreneur development plan according to their needs), and P (Practice or implementation of entrepreneur development plan).

Keywords: Competency, Development, Entrepreneur, Community enterprise

บทนำ

เศรษฐกิจชุมชนเป็นพื้นฐานของการพัฒนาเศรษฐกิจแบบพอเพียงและเป็นพื้นฐานสำคัญของเศรษฐกิจประเทศ การสร้างรายได้ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การพัฒนาความสามารถในการจัดการ และพัฒนารูปแบบของวิสาหกิจชุมชน ล้วนมีความสำคัญกับชุมชนและคนในชุมชนมากกว่าเรื่องของการค้าขายเอากำไร การผลิตเพื่อบริโภคในท้องถิ่น ลดการซื้อจากภายนอก ตอบสนองความจำเป็นพื้นฐานและวงจรชีวิตของชุมชนจะทำให้เกิดระบบเศรษฐกิจชุมชน ระบบที่พึ่งพาตนเองได้ ชุมชนมีรายรับมากกว่ารายจ่ายผลิตอาหารและปัจจัยพื้นฐานได้ มีการจัดระบบชุมชนใหม่โดยใช้ทุนของชุมชนให้มากขึ้น เพื่อให้ระบบเศรษฐกิจชุมชนมีความเข้มแข็ง สามารถพัฒนาไปสู่การเป็นผู้ประกอบการของหน่วยธุรกิจที่สูงขึ้น วิสาหกิจชุมชนเป็นการสร้างรากฐานชีวิต รากฐานเศรษฐกิจให้กับชุมชน เป็นหลักประกันความมั่นคง เพราะวิสาหกิจชุมชนไม่ได้ทำแต่เฉพาะในชุมชน ถ้ามีเหลือกินเหลือใช้ก็ขายออกสู่ตลาดได้ หลักคิดของวิสาหกิจชุมชนทำเพื่อความอยู่รอดของชีวิต โดยเอาความสุขเป็นตัวชี้วัด (Pongpit, 2009)

และทรัพยากรทุกชั้นตอน โดยใช้ภูมิปัญญาขององค์การชุมชนหรือเครือข่ายองค์การชุมชนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการเรียนรู้ของชุมชน ซึ่งมีได้มีเป้าหมายเพียงเพื่อสร้างกำไรทางการเงินเพียงผู้ประกอบการจำนวนหนึ่งอยู่ในระดับที่ไม่พร้อมจะเข้ามาแข่งขันทางการค้า ซึ่งกระบวนการคิด รวมถึงการจัดการผลผลิตอย่างเดียว แต่รวมถึงกำไรทางสังคม ความเข้มแข็งของชุมชน และความสงบสุขของสังคมด้วย (Payakkapitakul and Others, 2012)

วิสาหกิจชุมชนจึงแตกต่างกับธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลาง และขนาดเล็ก (Small and Medium Enterprise : SME) เพราะไม่สามารถใช้กฎเกณฑ์เรื่องทุน และแรงงานมาวัดขนาดและความสำเร็จ เพราะวิสาหกิจชุมชนไม่ได้มุ่งเน้นการสร้างผลกำไรเพียงด้านเดียว แต่วิสาหกิจชุมชนเน้นการพึ่งตนเองของครอบครัวชุมชน และระหว่างชุมชนหรือเครือข่าย ไม่ได้มุ่งแสวงหากำไรให้มากที่สุด แต่ตอบสนองการอยู่ร่วมกันการมีสุขภาพอนามัยที่ดี มีคุณภาพชีวิตที่ดีของคนในชุมชน วิสาหกิจชุมชนจึงมีลักษณะเป็นการแปรรูปในครัวเรือน หรือการ

ร่วมมือกันของหลายครอบครัวในรูปองค์การชุมชน และหลายชุมชนในรูปเครือข่ายองค์การชุมชน มีทั้งที่ไม่ต้องใช้เครื่องจักร การใช้อุปกรณ์อย่างง่าย จนถึงกระทั่งการใช้เครื่องจักรขนาดเล็ก และขนาดย่อม (Prutikul, 2010)

แนวทางการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน พ.ศ. 2548 การดำเนินงานส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนโดยมีเจตนารมณ์ให้ชุมชนพึ่งพาตนเองได้ และพัฒนาระบบเศรษฐกิจชุมชน ซึ่งเป็นพื้นฐานของการพัฒนาเศรษฐกิจแบบพอเพียงให้มีความเข้มแข็ง มีความพร้อมสำหรับการแข่งขันทางการค้าในอนาคต รวมไปถึงส่งเสริมการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนไปสู่ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม หรือ SMEs ด้วยการส่งเสริมความรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อให้เกิดรายได้ช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกันภายในชุมชน พัฒนาความสามารถในการบริหารจัดการ และพัฒนารูปแบบของวิสาหกิจภายในชุมชนที่ผ่านมาคณะกรรมการส่งเสริมฯ ได้ดำเนินการในการจดทะเบียนวิสาหกิจชุมชนและเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนเกิดจากประชาชนในชุมชนได้รวมตัวกันโดยมีวัตถุประสงค์ในการผลิตสินค้าผลิตภัณฑ์ของชุมชนโดยมุ่งเน้นถึงกระบวนการการผลิตสินค้าผลิตภัณฑ์โดยรวม จึงทำให้เกิดผลผลิตที่เรียกกันว่าผลิตภัณฑ์สินค้า OTOP และเมื่อกลุ่มผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์สินค้า OTOP นั้นมีความเข้มแข็ง มีกำลังความสามารถในการแข่งขันได้ระดับการค้าขายเชิงพาณิชย์ก็จะต่อยอดยกระดับเป็นกลุ่มผู้ประกอบการ SMEs ในที่สุดซึ่งหากกลุ่มผู้ประกอบการทั้ง 3 ส่วนนี้ มีพื้นฐานความรู้ที่รับการพัฒนาอย่างถูกต้อง รวมทั้งได้รับ

การส่งเสริมและสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง จะเป็นกำลังสำคัญที่จะนำพารายได้มากมายเข้ามาสู่ประเทศ ช่วยยกระดับสินค้าไทยให้สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก เศรษฐกิจของประเทศไทยก็จะเจริญเติบโตได้อย่างมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนต่อไป (Thailand e-Government, 2017)

จากแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 ที่มีจุดมุ่งหมายความต้องการของประชาชนมาเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายและผลักดันการดำเนินงานตามนโยบายรัฐบาล โดยให้ความสำคัญกับการสร้างความมั่นคงของเศรษฐกิจชุมชน เพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เข้มแข็ง สามารถแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยการเพิ่มองค์ความรู้ในด้านการปรับปรุงประสิทธิภาพของกระบวนการผลิต ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และพัฒนา การบริหารจัดการภายในองค์การในประเด็นนโยบายที่ 7 พัฒนาศักยภาพในการแข่งขันของผู้ประกอบการไทยทุกระดับโดยสอดคล้องกับ ข้อตกลงในการเคลื่อนย้ายในด้านสินค้า บริการ การลงทุน แรงงานฝีมือ และปัจจัยการผลิตต่าง ๆ ที่เปิดเสรีมากขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยให้สามารถเติบโตอย่างยั่งยืนได้ (Office of the National Economic and Social Development Council, 2017)

สำหรับจังหวัดประจวบคีรีขันธ์มีการจัดตั้งวิสาหกิจชุมชน เพื่อเป็นการสร้างความมั่นคงทางด้านรายได้ให้กับครัวเรือนชุมชนและสังคม และเป็นส่วนหนึ่งในการสามารถสร้างรายได้ให้กับประชาชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

วิสาหกิจชุมชนมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชน จากงานวิจัยความสำเร็จของวิสาหกิจชุมชนในองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดประจวบคีรีขันธ์พบว่า ปัจจัยการบริหารวิสาหกิจชุมชนในองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในระดับปานกลาง โดยการมีส่วนร่วมของสมาชิกมีความสัมพันธ์มากที่สุด งานวิจัยนี้มีข้อค้นพบสำคัญ คือ ผู้นำขาดภาวะผู้นำขาดความคิดสร้างสรรค์และแรงงานขาดขาดทักษะการทำงาน ขาดขวัญกำลังใจในการทำงาน (Thongpan, 2015) การพัฒนาทรัพยากรบุคคลเป็นปัจจัยหนึ่งที่องค์การต่าง ๆ กำลังให้ความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะทรัพยากรบุคคลเปรียบเสมือนสินทรัพย์ที่ทรงคุณค่ามากที่สุดขององค์การ เป็นกลยุทธ์หนึ่งที่สามารถสร้างความได้เปรียบเชิงการแข่งขันขององค์การจึงพยายามที่จะแสวงหากลยุทธ์หรือเครื่องมือต่าง ๆ มาใช้ในการบริหารทรัพยากรบุคคล สมรรถนะ (Competency) จึงเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่กำลังได้รับความนิยม และมีความสำคัญต่อการบริหารทรัพยากรองค์การชั้นนำต่าง ๆ ได้นำเอาระบบสมรรถนะมาเป็นพื้นฐานในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลอย่างเป็นระบบต่อเนื่องสามารถใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุดและคุ้มค่ากับการลงทุน นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่บุคลากรในองค์การอีกแนวทางหนึ่งด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวที่กล่าวมานั้น ส่งผลให้การพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนโดยการใช้ระบบสมรรถนะเป็นเครื่องมือพื้นฐานซึ่งเป็นการส่งเสริมการดำเนินงานของกลุ่มวิสาหกิจชุมชน อย่างยั่งยืนและสร้างความ

เข้มแข็งในชุมชน ผู้วิจัยสนใจศึกษารูปแบบการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อนำผลการวิจัยและรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะมาปรับปรุงการดำเนินงานรวมทั้งเป็นแนวทางการประเมินและพัฒนาการดำเนินงานของผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชนให้สามารถพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชนให้สามารถเติบโตอย่างมั่นคงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสมรรถนะผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อศึกษาความสำเร็จของผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะและความสำเร็จของผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
4. เพื่อเสนอรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. สามารถนำข้อมูลการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์เป็นแนวทางการพัฒนาระดับผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน
2. นำผลการวิจัยความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนเป็นแนวทางในการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจให้ทันต่อการแข่งขันและการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี

3. สามารถวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะกับความสำเร็จของผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อให้สอดคล้องต่อการสร้างรูปแบบการพัฒนา กลุ่มวิสาหกิจชุมชน

4. ผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปประยุกต์ใช้ในการขับเคลื่อนการพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนให้เหมาะสมในการดำเนินงานการพัฒนา กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเพื่อให้กลุ่มวิสาหกิจพึ่งพาตนเองได้อย่างเข้มแข็ง

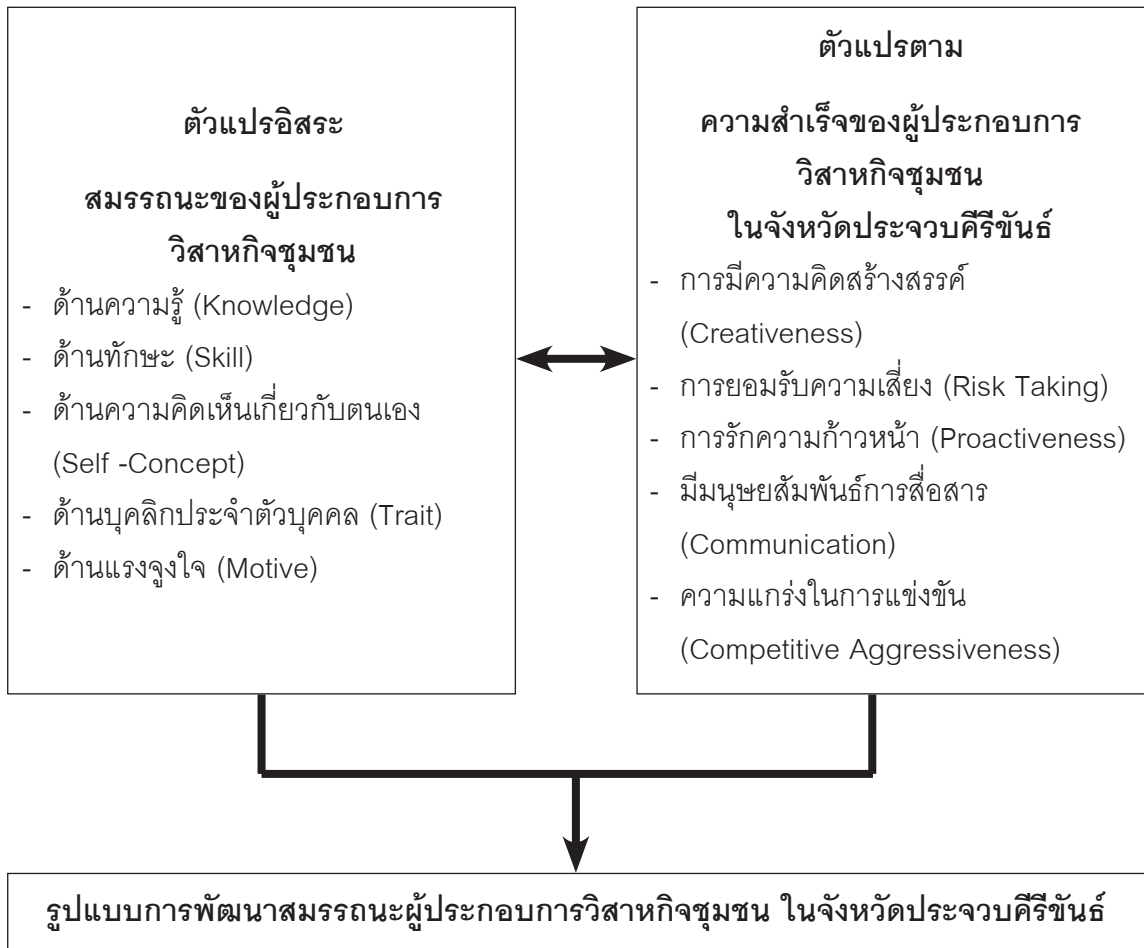
ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งเน้นที่จะศึกษารูปแบบการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยสังเคราะห์จากแนวคิดของนักวิชาการ นักวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะ 5 ด้าน ตามแนวคิดของ (Mc Clelland, 1987) ด้านความรู้ (Knowledge) ด้านทักษะ (Skill) ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (Self -Concept) ด้านบุคลิกประจำตัวบุคคล (Trait) และด้านแรงจูงใจ (Motive) และความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จากการสังเคราะห์จาก

แนวคิดของนักวิจัย 5 ด้าน ได้แก่ การมีความคิดสร้างสรรค์ (Creativeness) การยอมรับความเสี่ยง (Risk Taking) การริ่กความก้าวหน้า (Proactiveness) ความเชื่อมั่นในตนเอง (Autonomy) และ ความแกร่งในการแข่งขัน (Competitive Aggressiveness)

กรอบแนวคิดของการวิจัย

การศึกษาเรื่องรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะตามแนวคิดของ David C. McClelland 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ (Knowledge) ด้านทักษะ (Skill) ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (Self -Concept) ด้านบุคลิกประจำตัวบุคคล (Trait) และด้านแรงจูงใจ (Motive) และความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนได้จากการสังเคราะห์จากแนวคิดของนักวิจัย 5 ด้าน ได้แก่ การมีความคิดสร้างสรรค์ (Creativeness) การยอมรับความเสี่ยง (Risk Taking) การริ่กความก้าวหน้า (Proactiveness) มีมนุษยสัมพันธ์ การสื่อสาร (Communication) และความแกร่งในการแข่งขัน (Competitive Aggressiveness) สรุปตามกรอบแนวคิดได้ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1.1 การวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่จดทะเบียนกับสำนักงานเกษตรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์และเป็นกลุ่มที่ขึ้นทะเบียนระบบข้อมูลผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดประจวบคีรีขันธ์โดยใช้ชื่อกลุ่มวิสาหกิจ

ชุมชน จำนวน 45 กลุ่ม โดยเป็นคณะกรรมการกลุ่มวิสาหกิจชุมชน กลุ่มละ 3 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 135 คน

1.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ คือ บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 14 คน ได้แก่ เกษตรอำเภอ จำนวน 2 คน นักวิชาการเกษตรผู้รับผิดชอบงานวิสาหกิจชุมชน จำนวน

3 คน พัฒนาการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 1 คน พัฒนาการอำเภอ จำนวน 2 คน นักวิชาการพัฒนาชุมชนผู้รับผิดชอบงาน OTOP จำนวน 3 คน และผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 3 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

2.1 การวิจัยเชิงปริมาณ คือ แบบสอบถาม แบ่งเป็น 4 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพครอบครัว รายได้ของกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ตำแหน่ง และประสบการณ์ มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check-list) ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 5 ด้าน ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ และตอนที่ 4 เป็นคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับข้อเสนอแนะอื่น ๆ

2.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ คือ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In depth Interview) โดยกำหนดคำถามในการสัมภาษณ์ให้ผู้วิจัยได้รับข้อมูลสมรรถนะของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อใช้ในการ

ค้นหาคำตอบที่ตรงประเด็นและมีความชัดเจนมากที่สุด

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

3.1.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้สถิติค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

3.1.2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนและความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.1.3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะและความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ใช้สถิติในการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Moment Correlation Coefficient)

3.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

การหารูปแบบการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยเปรียบเทียบเชิงพรรณนาผลการสัมภาษณ์ข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเสนอรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

1. สมรรถนะและความสำเร็จของผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชน

2. ความสำเร็จของผู้ประกอบการ

กลุ่มวิสาหกิจชุมชน

3. ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะกับ

ความสำเร็จของผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชน

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัด
ประจวบคีรีขันธ์ โดยภาพรวมและรายด้าน

สมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
1. ด้านความรู้	3.59	0.51	มาก	3
2. ด้านทักษะ	3.51	0.58	มาก	5
3. ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง	3.51	0.62	มาก	4
4. ด้านบุคลิกประจำตัวบุคคล	3.67	0.62	มาก	2
5. ด้านแรงจูงใจ	3.75	0.54	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.61	0.57	มาก	

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จของผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชน
ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยภาพรวมและรายด้าน

ความสำเร็จของผู้ประกอบการ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
1. ด้านการมีความคิดสร้างสรรค์	3.39	0.57	ปานกลาง	4
2. ด้านการยอมรับความเสี่ยง	3.34	0.61	ปานกลาง	5
3. ด้านการรักความก้าวหน้า	3.43	0.50	ปานกลาง	3
4. ด้านความแกร่งในการแข่งขัน	3.58	0.50	มาก	1
5. ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง	3.46	0.60	ปานกลาง	2
ค่าเฉลี่ยรวม	3.43	0.56	ปานกลาง	

ตารางที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะและความสำเร็จของผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชน
ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (Y_{tot})

สมรรถนะผู้ประกอบการ วิสาหกิจชุมชน	ความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน					
	การมีความคิด สร้างสรรค์	การยอมรับ ความเสี่ยง	การรัก ความก้าวหน้า	มีมนุษยสัมพันธ์ การสื่อสาร	ความแกร่ง ในการแข่งขัน	ภาพรวม
ด้านความรู้ (X_1)	0.776**	0.686**	0.728**	0.720**	0.704**	0.796**
ด้านทักษะ (X_2)	0.835**	0.751**	0.750**	0.691**	0.708**	0.824**
ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (X_3)	0.793**	0.694**	0.675**	0.678**	0.758**	0.795**
ด้านบุคลิกประจำตัวบุคคล (X_4)	0.729**	0.643**	0.575**	0.619**	0.635**	0.708**
ด้านแรงจูงใจ (X_5)	0.741**	0.673**	0.701**	0.750**	0.690**	0.782**

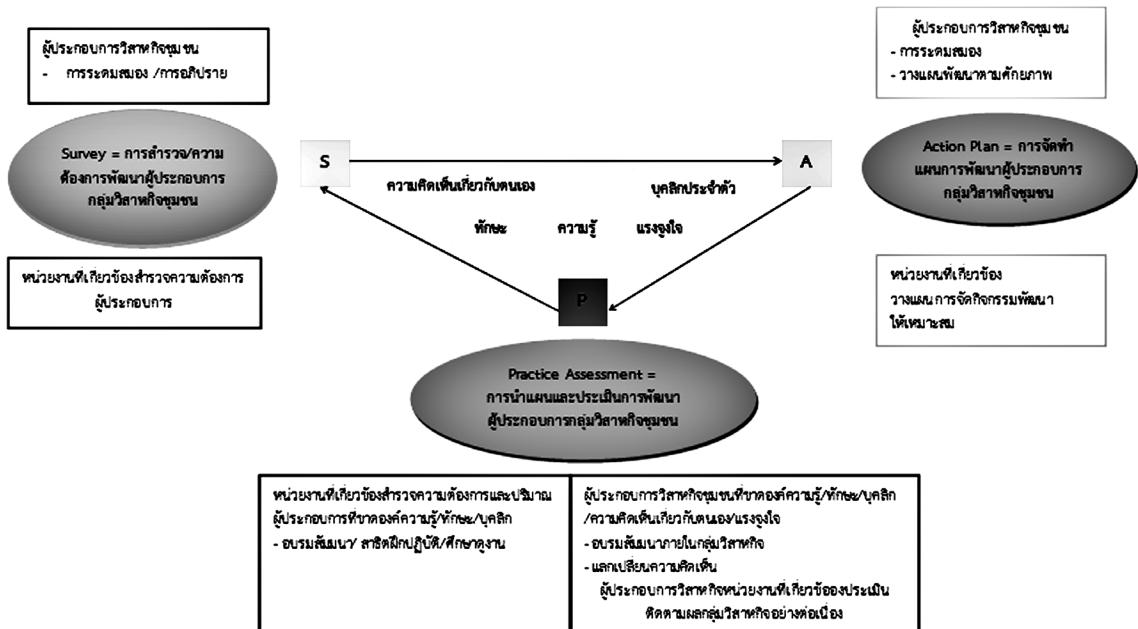
** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 3 พบว่า สมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน โดยรวมมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน (Y_{tot}) ในทางบวกอยู่ระหว่าง 0.708 ถึง 0.824 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4. รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนคือ SAP MODELS ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ S (Survey) คือ

การกำหนด/สำรวจความต้องการผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน A (Action Plan) คือ การจัดทำแผนพัฒนาผู้ประกอบการตามความต้องการ และ P (Practice) คือ การนำแผนการพัฒนาผู้ประกอบการไปปฏิบัติ เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ แสดงรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนได้ดังภาพที่ 2

รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน (SAP MODELS)

ภาพที่ 2 รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน SAP MODELS

อภิปรายผลการวิจัย

1. สมรรถนะด้านความรู้ของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน ด้านความรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะการดำเนินงานกลุ่มวิสาหกิจที่มีการดำเนินงานด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือสินค้าของกลุ่มควบคู่กันไปด้วยองค์ความรู้หลายด้านเป็นสำคัญ องค์ความรู้จึงมีความสำคัญอย่างมาก การศึกษาค้นคว้าหาความรู้ทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ ผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ การเข้าร่วมอบรม สัมมนาที่สามารถให้คำแนะนำฝึกอบรมหรือการถ่ายทอดความรู้ที่เป็นประโยชน์และเป็นไปตามความต้องการของวิสาหกิจชุมชน ทั้งด้านเทคโนโลยีการผลิต การจัดการการบัญชี และการตลาด

วิธีการอื่น ๆ มาใช้ในการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชนจะช่วยส่งเสริมการดำเนินงานกลุ่มวิสาหกิจชุมชนให้เข้มแข็ง สอดคล้องกับ อภิญญา ลีละฉายากุล (Leelachayakul, 2012) ได้ศึกษาสมรรถนะที่พึงประสงค์ตามภาระงานของบุคลากรสายวิชาการในสังกัดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า สมรรถนะของบุคลากรสายวิชาการที่พึงประสงค์ในความเห็นของศาสตราจารย์ที่ดำรงตำแหน่งทางการบริหารของคณะหรือมหาวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างคือ บุคลากรสายวิชาการต้องมีความรู้เชิงลึกในศาสตร์หรือสาขาวิชาที่สอน บุคลากรสายวิชาการต้องมีทักษะการถ่ายทอดความรู้ซึ่งเช่นเดียวกับผู้ประกอบการที่ต้องที่ต้องมีองค์ความรู้ในเรื่องที่กลุ่มวิสาหกิจของตนกำลังดำเนินการอยู่และ

สามารถถ่ายทอดสร้างความเข้าใจเช่นเดียวกันกับสมาชิกในกลุ่ม

2. สมรรถนะด้านทักษะของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน ด้านทักษะ โดยรวมอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะการดำเนินงานกลุ่มวิสาหกิจชุมชนให้ประสบความสำเร็จต้องอาศัยความร่วมมือจากสมาชิกภายในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน การอบรมฝึกทักษะการปฏิบัติจริงให้กับกลุ่มผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ให้สามารถนำเทคโนโลยีเข้ามาช่วยเป็นและประชาสัมพันธ์สินค้า อาจเป็นอีกหนึ่งทางออกที่ส่งเสริมการตลาดให้กับกลุ่มวิสาหกิจได้ ทักษะหรือเทคนิคการถ่ายทอดภาวะผู้นำ การสร้างการมีส่วนร่วมกับสมาชิกภายในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน การสร้างเครือข่ายการมีส่วนร่วมจากภาคีเครือข่ายทั้งภาครัฐและเอกชน การฝึกการทำงานร่วมกับกลุ่มคนที่หลากหลาย และฝึกฝนการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ ในด้านการจำหน่ายสินค้า การพัฒนาสินค้า การจัดการการบัญชี ในการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชน เป็นส่วนสำคัญในการช่วยกลุ่มวิสาหกิจชุมชนสามารถขับเคลื่อนกลุ่มสู่ความสำเร็จ ผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีการศึกษาปัญหาและความต้องการข้อมูลของกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ทักษะภาวะผู้นำและหรือผู้ตาม ทักษะการสร้างเครือข่ายการมีส่วนร่วม ทักษะการทำงานร่วมกับกลุ่มคนที่หลากหลาย และทักษะการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชน เพื่อพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชน สอดคล้องกับ สมบูรณ์ ศรีสมานูวัตร (Srisamanuwat, 2010) ได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากร

ในองค์กรโดยอาศัยสมรรถนะ Competency-based HRD โดยนำมาประยุกต์ใช้งานในการออกแบบหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อพัฒนาของสมรรถนะของพนักงานให้อยู่ในระดับมาตรฐานตามที่บริษัทได้คาดหวังไว้ในการพัฒนาสมรรถนะของพนักงานนั้นได้นำเทคโนโลยีเว็บ (Web Technology) เข้ามาประยุกต์ใช้งานเพื่อเพิ่มโอกาสการเรียนรู้ให้กับพนักงาน ในองค์กรได้อย่างทั่วถึง การนำหลักการของสมรรถนะมาทำการค้นหาสมรรถนะของพนักงานในบริษัท เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ได้แก่ เป็นผู้ที่มีทักษะในการทำงานร่วมกับกลุ่มคนที่ หลากหลายได้เป็นอย่างดี รองลงมา ได้แก่ เป็นผู้ศึกษาปัญหาและความต้องการของผู้มาติดต่อประสานงานที่มาใช้บริการหรือขอทราบข้อมูลอย่างสม่ำเสมอ และเป็นผู้แสดงบทบาทผู้นำและ/หรือผู้ตามได้อย่างเหมาะสมตามลำดับ

3. สมรรถนะด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง โดยรวมอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองเพื่อให้กับสมาชิกในกลุ่มเกิดการพัฒนาทักษะของตนเองอย่างต่อเนื่อง มีความมั่นใจและเชื่อมั่นในศักยภาพของตนเองและกลุ่ม มีการถ่ายทอดความรู้และการส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ให้กับสมาชิกในกลุ่มวิสาหกิจ เพื่อให้สนับสนุนให้สมาชิกในกลุ่มวิสาหกิจนำไปใช้ร่วมกันในการพัฒนาวิสาหกิจชุมชน โดยการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มผู้ประกอบการต้องคำนึงถึงความแตกต่างของบุคคล หน่วยงานภาคีต่าง ๆ ที่เข้ามามีส่วนร่วม เพื่อให้สามารถดึงข้อดีข้อเสีย

มาปรับปรุงกระบวนการทำงานให้เกิดประโยชน์ของกลุ่มวิสาหกิจให้ดียิ่งขึ้น และขับเคลื่อนองค์การให้เติบโตก้าวหน้า สอดคล้องกับสเปนเซอร์ (Choonkakai, 2006) กล่าวว่า เจตคติ ค่านิยม และความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตน หรือสิ่งที่บุคคลเชื่อว่าตนเองเป็นเช่นความในตนเอง มีความสำคัญต่อการขับเคลื่อนองค์การ เป็นต้น

4. สมรรถนะด้านบุคลิกประจำตัวบุคคลของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน ด้านบุคลิกประจำตัวบุคคล โดยรวมอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะการสร้างบุคลิกประจำตัวเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่น่าเชื่อถือเหมาะสมโอกาสทั้งของตัวผู้ประกอบการและภาพลักษณ์ที่เกิดขึ้นกับกลุ่มวิสาหกิจชุมชนรวมทั้งสะท้อนถึงผลิตภัณฑ์และสินค้าว่ามีความน่าเชื่อถือและน่าสนใจมากหรือน้อย แต่สิ่งสำคัญในการดำเนินงานกลุ่มวิสาหกิจให้พึ่งพาตนเองและมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ต้องให้ทีมรับรู้และเข้าใจตรงกันว่าจุดมุ่งหมายร่วมกัน เพื่อจะได้เกิดความรู้สึกร่วม และช่วยกันออกความคิดเห็นให้ไปในแนวทางเดียวกันผู้นำและสมาชิกภายในทีม มีส่วนร่วมในการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบและวัตถุประสงค์ร่วมกัน แก่สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในโอกาสต่าง ๆ อย่างเหมาะสมสม่ำเสมอและแสดงความคิดเห็นของตนอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา สอดคล้องกับเพ็ญจันทร์ แสนประสานและคณะ (Pawchit, 2011) กล่าวว่า บุคลิกลักษณะประจำตัวของบุคคล (Traits) เป็นสิ่งที่อธิบายถึงบุคคลนั้น เช่นการเป็นคนที่น่าเชื่อถือไว้วางใจได้

5. สมรรถนะด้านแรงจูงใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน ด้านแรงจูงใจ

โดยรวมอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนเป็นผู้มีความตั้งใจการผลิตสินค้าและบริการที่ดีของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนแก่ลูกค้า มุ่งมั่นใฝ่หาความรู้ในการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชนของตนเติบโตก้าวหน้าอยู่เสมอ และมีความมุ่งมั่นในการดำเนินการกลุ่มวิสาหกิจชุมชนให้บรรลุเป้าหมาย ถึงแม้กลุ่มวิสาหกิจชุมชนจะร่วมกันกำหนดทิศทางและเป้าหมายของกลุ่ม แต่ยังไม่ชัดเจน ดังนั้นแรงจูงใจภายในจะเป็นสิ่งผลักดันจากความเชื่อ ยุทธศาสตร์ การเห็นคุณค่าของกลุ่มจะสร้างแรงจูงใจจากภายในของสมาชิกด้วยความเต็มใจ ความรับผิดชอบ ในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่ม ในความสามารถและความพยายามในการดำเนินงานกลุ่มวิสาหกิจร่วมกันไปสู่เป้าหมายด้วยความมานะ อดทน แสดงถึงความตั้งใจการผลิตสินค้าให้ทันต่อความต้องการและบริการที่ดีของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนแก่ลูกค้า และผู้ปฏิบัติงานได้เพิ่มเติมถึงการดำเนินการของกลุ่มวิสาหกิจมักจะไม่ได้ถึงการมีส่วนร่วมทั้งหมดของสมาชิก การสร้างแรงจูงใจจะเกิดขึ้นเมื่อมีการกำหนดกลุ่มลูกค้าที่ชัดเจน จึงจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางของการพัฒนากลุ่มให้เติบโต รวมทั้งปรับปรุงและพัฒนาตนเอง เรียนรู้และพัฒนาตนเองให้ทันต่อนวัตกรรม สอดคล้องกับโสภณพรณ สุริยะมณี และ ศรีเพ็ชร อ้าเมือง (Suriyamanee and Ammuang, 2016) แรงขับภายในหรือแรงจูงใจสมรรถนะในงานคุณสมบัติหรือองค์ประกอบที่สำคัญ และที่จำเป็นต่อหน่วยงานและเลขานุการผู้บริหารในการปฏิบัติงาน

6. ความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน ด้านการมีความคิดสร้างสรรค์

โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ยังขาดการปรับเปลี่ยน การทดลอง แสวงหาแนวคิดใหม่ ๆ เพื่อปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำงานเพื่อการพัฒนาวิสาหกิจชุมชน รวมทั้งการสร้างแนวคิดในการผลิตสินค้าและบริการเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มในรูปแบบใหม่ ๆ อย่างต่อเนื่อง ศึกษาค้นคว้าข้อมูล ทดลอง เพื่อพัฒนา ผลิตภัณฑ์สินค้าและบริการให้มีคุณภาพและได้รับมาตรฐาน สอดคล้องกับ ฮัทเทน (Hatten, 2006) ลัมคิลและเกรกอรี (Lumpkin and Gregory, 2008) การมีความคิดสร้างสรรค์ (Creativeness) ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จมีความริเริ่มเกี่ยวกับสินค้าใหม่ ๆ การบริการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ความคิดสร้างสรรค์ (Creation) มีการริเริ่มดำเนินธุรกิจใหม่ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์

7. ความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน ด้านการยอมรับความเสี่ยง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนยอมรับความเสี่ยงทางการลงทุนจากโอกาสทางการตลาดหรือต้องกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินมาลงทุนเพิ่มเติม เช่น กฏระเบียบ ประสิทธิภาพของผู้ประกอบการระบบการทำงาน และปัจจัยภายนอก เช่น เศรษฐกิจ สังคม การเมือง กฎหมาย ราคาสินค้า โอกาสที่ผู้ประกอบการจะเกิดความผิดพลาด ความเสียหาย การรั่วไหล สูญเปล่า หรือเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นภายใต้สถานการณ์ที่ไม่แน่นอน ซึ่งอาจเกิดขึ้นในอนาคตและมีผลกระทบหรือทำให้การดำเนินงานไม่ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์

และเป้าหมายของกลุ่มวิสาหกิจทั้งในด้านการผลิต ผลิตภัณฑ์ การเงินและการบริหาร ซึ่งความเสี่ยงในยุคปัจจุบันมีความหลากหลาย รวดเร็ว โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจที่ชะลอตัว ดังนั้นผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนควรมีการวางแผนก่อนการดำเนินงานและการลงทุนอย่างรอบคอบเพื่อรองรับความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้น เช่น ในเรื่องการหาแหล่งจำหน่ายหรือเครือข่ายการตลาด การบริหารจัดการจากอัตราดอกเบี้ยหรือนโยบายของรัฐ การกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินมาลงทุนเพิ่มเติม สอดคล้องกับ ลัมคิลและเกรกอรี (Lumpkin and Gregory, 2008) การยอมรับความเสี่ยง (Risk taking) แบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ การกล้าเสี่ยงต่อสิ่งที่ไม่รู้ การกล้าใช้ทรัพย์สินจำนวนมากสำหรับการก่อตั้งธุรกิจและการกล้ากู้ยืมเงินจำนวนมากความกล้าเสี่ยงดังกล่าวเป็นได้ว่าอาจมีความเกี่ยวข้องกับลักษณะการหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอน (Uncertainty avoidance)

8. ความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน ด้านการรักความก้าวหน้า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนกำหนดเป้าหมายและแนวทางในการดำเนินงานของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนไม่ชัดเจนนัก ส่วนความเห็นของผู้ประกอบการจากการสัมภาษณ์ สอดคล้องกับผู้ปฏิบัติงานส่วนใหญ่ขายสินค้ากับลูกค้าเก่าและการขายส่งโดยไม่ใช้ชื่อแบรนด์สินค้าเพื่อปรับตัวให้สอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจ และความก้าวหน้าของกลุ่มวิสาหกิจไม่เท่ากัน บางกลุ่มมุ่งหวังความก้าวหน้าเพื่อเติบโตเป็น SME แต่ในบางกลุ่มผลิตเพื่อใช้ในชุมชน ลดรายจ่ายเพิ่มรายได้เท่านั้น สอดคล้อง

กับเฟรเซอร์ (Frese, 2000) และวิพุธ อ่องสกุล และธัชวรรณ กนิษฐ์พงศ์ (Aongsakoon and Kanitpong, 2007) กล่าวว่า ความใฝ่ใจในความสำเร็จ (Achievement Orientation) ความตั้งใจในผลของงาน ความคาดหวังในอัตราการเจริญเติบโตหรือกำไรสูง เป็นปัจจัยความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน

9. ความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนยังขาดลักษณะเป็นผู้นำ ความมั่นใจ ตั้งใจเด็ดเดี่ยวเข้มแข็ง สามารถตัดสินใจรับผิดชอบแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ และมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ซึ่งความสามารถที่จะนำตนเองไปสู่โอกาส การมีลักษณะเป็นผู้นำความสามารถที่จะนำตนเองไปสู่โอกาส ตัดสินใจได้ในสถานการณ์หรือภาวะเศรษฐกิจที่บีบบังคับ ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นพื้นฐานสำคัญที่นำไปสู่การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ปัจจัยความสำเร็จของผู้ประกอบการมีความสำคัญมาก เพราะหากบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์ มีความเชื่อมั่นในตนเองเป็นปัจจัยสำคัญจะทำให้บุคคลกล้าที่จะทำสิ่งต่างๆที่แปลกใหม่และไม่กังวลต่อปัจจัยต่าง ๆ ที่มารบกวน สอดคล้อง สมยศ นาวิการ (Hewchaiyaphum, 2016) กล่าวถึงความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในการดำเนินธุรกิจนั้นจะต้องเป็นบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง คือ มีการแสดงออกถึงความเชื่อมั่นและเด็ดขาดของตนเอง

10. ความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน ด้านความแกร่งในการแข่งขัน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนพร้อมที่จะช่วยเหลือและสนับสนุนวิสาหกิจชุมชนของคนที่ให้เป็นผู้ดำเนินการผลิตสินค้า มีการวิเคราะห์และประเมินความสามารถทางการแข่งขันกับคู่แข่งอยู่เสมอ และหาข้อมูลและติดตามความต้องการของลูกค้าเพื่อนำไปพัฒนาการประกอบการอย่างสม่ำเสมอ แต่ทั้งนี้การจัดทำบัญชี จัดสรรรายได้ ผลประโยชน์และเปิดเผยข้อมูลทางการเงิน แก่สมาชิก ผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ส่วนใหญ่ยังขาดกระบวนการผลิตสินค้าและบริการ การพัฒนาสินค้าและบริการเพื่อให้มีความโดดเด่นกว่าคู่แข่ง รักษาคุณภาพมาตรฐานของสินค้าให้ได้อยู่เสมอ ไม่ควรทำให้คุณภาพของสินค้าหรือบริการตกลง แต่ควรพัฒนาให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ เพราะคุณภาพเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยทำให้ลูกค้าจดจำผลิตภัณฑ์กลุ่มวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และวิธีที่จะช่วยให้ผู้ประกอบการ SME เข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ง่ายที่สุดโดยเริ่มจากการพึ่งพาตนเอง การสร้างวินัยให้กับตนเอง ด้วยการเดินบัญชีอย่างสม่ำเสมอ มีระบบบัญชีที่ชัดเจน โปร่งใส ตรวจสอบได้ สอดคล้องกับ ลัมคิล และเกรกอรี (Lumpkin and Gregory, 2008) วันวิสาข์ โชคพรหมอนันต์ และวิโรจน์ เจษฎาลักษณ์ (Chokpromanan and Jadesadalug, 2015) ได้ศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการ

ดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการร้านค้าในตลาดน้ำดอนหวาย จังหวัดนครปฐม ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยความสำเร็จของผู้ประกอบการต้องมีความแกร่งในการแข่งขันทางธุรกิจเพื่อสร้างธุรกิจให้เติบโตก้าวหน้าอย่างมั่นคง

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัยพบว่า สมรรถนะด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง อยู่ในลำดับสุดท้าย ดังนั้นผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนควรสร้างแรงจูงใจให้กับสมาชิกในกลุ่มเพื่อให้พัฒนาทักษะของตนเอง ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ และนำความรู้ไปใช้ในการปรับปรุงกระบวนการพัฒนาวิสาหกิจชุมชน และประเมิน ผลงานของตนเอง เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขอย่างต่อเนื่อง

2. จากผลการวิจัยพบว่า ความสำเร็จของผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชนด้านการยอมรับความเสี่ยง อยู่ในระดับปานกลางและอยู่ใน

ลำดับสุดท้าย ดังนั้นผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนควรมีการวางแผนก่อนการดำเนินงานและการลงทุนอย่างรอบคอบ เพื่อรองรับความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้น เช่น ในเรื่องการหาแหล่งจำหน่ายหรือเครือข่ายการตลาด การบริหารจัดการจากอัตราดอกเบี้ยหรือนโยบายของรัฐ การกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินมาลงทุนเพิ่มเติม

3. จากผลการวิจัยพบว่า สมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนทุกด้านมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของผู้ประกอบการกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเข้ามาควบคุมดูแล ส่งเสริม หรือสนับสนุนการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชนเพื่อให้ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และเป็นการสร้างงาน สร้างอาชีพ สร้างรายได้ให้แก่คนในชุมชนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดียิ่งขึ้น

REFERENCES

- Aongsakoon, W. and Kanitpong, T. (2007). **Small business management**. Bangkok: I Group Press. (in Thai).
- Chokpromanan, W. and Jadesadalug, V. (2015). **The Affects Entrepreneur Characteristic On the Successful Operation of Store Entrepreneur in Don Wai Floating Market, NakhonPathom Province**. Veridian E-Journal, Slipakorn University, 8(2): 967-988. (in Thai).
- Choonkaklai, S. (2006). **Organizational Performance Management**. Damrong Rajanuphab Journal, 6(20) : 20-50. (in Thai).
- Frese, M. (2000). **Success and failure of micro business owners in Africa: A psychological approach**. Westport, CT: Greenwood.
- Hatten, T. S. (2006). **Small business management: Entrepreneurship and beyond**. 3rd ed. Boston, MA: Houghton Mifflin.
- Hewchaiyaphum, M. (2016). **The effect of enterpreneurial characteristics on business success : case of the construction and materials entrepreneurs Nakhonratchasima province**. Master of Business Administration, Rajamangla University of Technology Isan. (in Thai).
- Leelachayakul, A. (2012). **Desirable competency under assignment workloads of academic staff/lecturers at Chulalongkorn University**. Thesis Master of Public Administration Program in Public Administration Department of Public Administration, Chulalongkorn University. (in Thai).
- Lumpkin G. T., and Gregory, D. G. (2008). **Strategic management: Creating competitive advantages**. Boston, MA: McGraw-Hill/Irwin.
- Mc Clelland, D. C. (1987). **Characteristics of successful entrepreneurs**. Journal Creation Behavior, 21(1): 18-21.
- Office of the National Economic and Social Development Council. (2017). **National Economic and Social Development Plan No. 12 (2017-2021)**. Bangkok: Office. (in Thai).
- Pawchit, C. (2011). **Competency and quality of economics graduates desired by employers**. Bangkok: Dhurakij Pundit University. (in Thai).
- Payakkapipatkul, R. and Others. (2012). **The Potential of Community Enterprise Operations Adhering to Loan Requirement of the Bank for Agriculture and Agricultural**

- Cooperatives at Khunhan Branch of Sisaket Province.** The 2nd STOU Graduate Research Conference, 4-5 September 2012. (in Thai).
- Pongpit, S. (2009). **Guide to making community enterprises.** Bangkok: Palangpanya. (in Thai).
- Prutikul, D. (2010). **Knowledge and Comprehension Concerning Community Enterprise Extension of Community Enterprise Leader in Ratchaburi Province.** Master of Arts, Political Science, Kasetsart University. (in Thai).
- Srisamanuwat, S. (2010). **Competency development of personnel in the organization based on competency Competency-based HRD.** Master of Science Program in Information Technology, Mahanakorn University. (in Thai).
- Suriyamanee, S. and Ammuang, T. (2016). **Preliminary Competency Model for Executive Secretary Unit: A Study of Mahidol University's Executive Secretary Unit.** Mahidol R2R e-Journal, 3(2) : 23-41. (in Thai).
- Thailand e-Government. (2017). **Agricultural Extension Project Manual for the fiscal year 2017 Project to drive the implementation of community enterprise promotion.** Bangkok: Public Relations and Publications, Creativity of Content.
- Thongpan, P. (2015). **Key Success Factors of Community Enterprise in Local Government Organization, Prachuap Khiri Khan Province.** Master of Public Administration Thesis in Urban and Rural Community Development and Administration, Phetchaburi Rajabhat University. (in Thai).